

TRIUNGHIUL DE FOC AL MARELUI RĂZBOI

THE TRIANGLE OF FIRE OF THE GREAT WAR

*General de brigadă (r) prof. univ. dr. Florian TUCĂ**
*Colonel (r) prof. univ. dr. Eugen SITEANU***

Rezumat: Triunghiul de foc – Mărăști, Mărășești, Oituz – din timpul Primului Război Mondial a intrat în patrimoniul Istoriei Universale împreună cu Mareșalul Constantin Prezan care a fost unul dintre cei mai mari strategii ai Antantei. Victoriile trupelor românești în cele trei bătălii au contribuit substanțial la înfrângerea forțelor armate ale Puterilor Centrale și la crearea/realizarea Unirii de la 1 decembrie 1918 și a României Mari. În vara acestui an sărbătorim centenarul celor trei bătălii eroice câștigate de glorioasa Armată Română.

Cuvinte-cheie: triunghiul de foc, Mărăști, Mărășești, Oituz, Marele Război, Primul Război Mondial.

Abstract: The „triangle of fire” – Mărăști, Mărășești, Oituz – from World War I became a significant moment of universal history, together with Marshal Constantin Prezan, who was one of the main strategists of Entente. Romanian troops' victories in the three battles contributed substantially to defeating the armed forces of Central Powers and to accomplishing the Union on December 1st, 1918 and Greater Romania. This year, in summer, we are going to celebrate the centenary of these three heroic battles won by the glorious Romanian Army.

Keywords: triangle of fire, Mărăști, Mărășești, Oituz, great war, World War I.

În vara acestui an – 2017 – printr-o Hotărâre de Guvern, în România se sărbătorește Centenarul glorioaselor bătălii din vara fierbinte și plină de speranțe a anului 1917, adică a celor de la Mărăști, Mărășești și Oituz. Noi am socotit că acestea au fost și sunt istorice și glorioase, ba chiar legendare, din mai multe considerente, mai întâi de toate, pentru că acele aspre încleștări s-au desfășurat împotriva celor mai puternice forțe militare din acea epocă și anume ale coaliției de forțe ale Puterilor Centrale, în fruntea cărora se afla armata germană, care până atunci fusese aureolată de victorii epocale. Deoarece puterile Antantei nu și-au respectat angajamentul de a trece la ofensivă pe două direcții, în Galiția și la

* Membru al Academiei Oamenilor de Știință din România

** Prof. univ. dr., membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România, E-mail: esiteanu@yahoo.com

Salonic, Puterile Centrale au deplasat 40 de divizii de pe Frontul de Vest pe Frontul româno-rus. Ca urmare, în anul 1916 Armata României a avut în numai patru luni și jumătate pierderi foarte mari: 50 000 de morți, 80 000 de răniți și 110 000 de prizonieri.

Apoi, pentru că în toate cele trei bătălii la care ne referim – cele de la Mărăști, Mărășești și Oituz – noi, românii, am reperat victorii epocale pe toate câmpurile de bătălie.

Referindu-se la prima dintre aceste victorii – cea de la Mărăști, într-un ziar românesc din epocă, intitulat „România”, se consemna, printre altele: *„Vitejia românească a depășit faima-i legendară. E una dintre cele mai strălucite capitole din istoria neamului, care va sta prin veacuri mărturie a virtuților noastre ostășești, de puterea ofensivă a unui popor ... Ea ne-a dat dovada vechilor însușiri de rezistență prin care, în scurgerea veacurilor și-n mijlocul furtunilor, s-a putut menține întreaga ființă a neamului românesc”*. În al treilea rând, pentru că, pe timpul desfășurării bătăliilor de la Mărăști, Mărășești și Oituz, apărându-ne cu vitejie pământurile, pe fronturile din Moldova, pământurile și țara, noi, românii, ne-am apărat, de drept și de fapt atât individualitatea statală, prefațând apoi, tot de drept și de fapt, împlinirea idealului de veacuri a poporului român, adică reîntregirea patriei în urma istoriciei adunări plebiscitare de la Alba Iulia de la 1 decembrie 1918.

În iarna și primăvara anului 1917 Franța, prin misiunea Militară Franceză, a înzestrat și instruit Armata României.

Ne vom referi, în continuare, pe scurt, la desfășurarea celor trei bătălii din vara fierbinte a anului 1917, la eroismul etalat de forțele române, la jertfele de sânge date de către armata română, la însemnătatea bătăliilor de la Mărăști, Mărășești și Oituz, fără să insistăm pe forțele care se vor afla în conflict, pe concepția propriu-zisă a luptelor sau să ne referim la alte aspecte ce sunt tratate, în mod amănunțit, în unele lucrări de specialitate.

Bătălia de la Mărăști – 9/22 iulie – 19iulie/01 august 1917.

Operația ofensivă de la Mărășești a început în ziua de 9 iulie 1917 cu o puternică pregătire de artilerie asupra tranșeelor germane. La această operație au participat, din partea armatei române, efectivele Armatei a II-a, comandată de către generalul Alexandru Averescu, viitorul mareșal al României.

În structura acelei armate intra un număr de peste 40 de regimente de infanterie, de vânători, de artilerie și de grăniceri, între acestea numărându-se și cele care aveau următoarele denumiri istorice: 1 Dolj; 3 Dolj; 24 Dâmbovița; 4 Argeș; 11 Dorobanți – Siret; 24 Tecuci; 30 Dorobanți – Muscel și 31 Dorobanți-Calafat.

Între regimentele de grăniceri și de artilerie s-au numărat următoarele unități: 2 Grăniceri, 2, 3, 6, 11, 22 și 30 Artilerie, 5 Artilerie Grea și 27 Obuziere.

Înainte de începerea acțiunilor de luptă propriu-zise, comandantul Armatei a II-a căreia îi erau subordonate toate acele unități, dar și altele a dat un ordin de zi al cărui conținut a avut menirea să-i îmbărbăteze pe militari, să le întărească moralul și încrederea în victorie. Reproducem un mic fragment din acel document: „*Ostași! A sosit momentul mult așteptat de toată suflarea românească, de voi însă depinde mai mult decât de oricine să reluăm lupta pentru a răsturna zăgăzul dincolo de care se aud gemetele părinților, fraților, copiilor noștri, sub apăsarea vrăjmașului hrăpăreț. Nu uitați că reluăm lupta pentru cea mai dreaptă și sfântă cauză, pentru izgonirea cotropitorilor din căminele noastre*”.

În acea zi memorabilă (11 iulie) Armata a II-a a spart frontul german pe o distanță de 10 km și a înaintat 3 km, luând 1500 de prizonieri.

Fiind pe deplin conștienți de menirea lor, pe timpul desfășurării luptelor de la Mărăști, ostașii români s-au comportat în mod exemplar, sau, așa cum se consemna în coloanele ziarului din care am citat mai înainte, „*s-au bătut cu dușmanii ca leii, asemenea înaintașilor lor din timpul asalturilor de la Grivița și Plevna, de la 1877 ...*” raportând, în cele din urmă, o victorie strălucită.

Cele mai aspre încleștări pe frontul de la Mărăști s-au desfășurat pe dealul Mănăstioara, pe înălțimea Sboina Neagră, pe Măgura Cașinului, pe Muntele Seciu, pe Valea Sării și în alte zone. Potrivit celor relatate în presa vremii, toate acele zone au fost udate ca ploile vijelioase de vară de sângele ostașilor noștri.

Arhiducele Josif scria Marelui Cartier General austro-ungar⁵⁸: „*La 11 iulie după cea mai violentă pregătire de artilerie, inamicul (trupele române – n.a.), cu o superioritate de forțe de infanterie, pleacă la atac pe întregul front al Diviziei 218 infanterie. În luptă disperată, linia noastră subțiată este respinsă. Pe un teren foarte greu și sub presiunea celui mai tare foc de artilerie inamic, contraatacurile noastre au avut prea puține rezultate. Artileria noastră a fost decimată, iar infanteria a suferit foarte mari pierderi.*”⁵⁹

De asemenea, el justifica astfel înfrângerea: „*O admirabilă cooperare între infanterie, artilerie și aviație la străpungerea și pregătirea ei (a ofensivei române – n.n.). aviația a condus nesupărată tragerile artileriei*”⁶⁰.

Pe câmpurile de onoare de la Mărăști și-au pierdut viețile 36 de ofițeri și 1424 soldați români, iar peste 3000 au fost răniți de plumbi, de schije sau de vârfuri

⁵⁸ Colectiv de autori, *Armata Română și Marea Unire. Contribuții la realizarea Unirii și la consolidarea statului național*, Editura DACO-PRESS, Cluj-Șapoca, 1993, p. 137.

⁵⁹ G.A. Dobija, *Armata română în războiul mondial (1916-1918)*, vol. II, București, 1936, pp. 107-108.

⁶⁰ Ibidem, p. 130.

de baionete sau de boli. Pe timpul desfășurării bătăliei de la Mărăști, unitățile române au reușit o victorie istorică, reușind, printre altele, să captureze de la inamic peste 70 de guri de foc de artilerie, câteva sute de mitraliere, mari cantități de muniții și de alte materiale de război și să ia, ca prizonieri, peste 3000 de luptători din tabăra dușmană. La Mărăști, trupele române au realizat ritmul mediu de ofensivă cel mai mare comparativ cu operațiile ofensive ale aliaților din anul 1917 (3 km/zi cu o pătrundere în adâncimea apărării inamice de 28 km în timp de 9 zile).⁶¹ Armata a II-a a obținut victoria și datorită vitejiei trupei Corpului VIII al Armatei a IV-a rusă, care și-a îndeplinit misiunea ordonată.

Evocând și elogiind biruința românească de la Mărăști, scriitorul Mihail Sadoveanu, care se afla și el atunci pe front, în calitate de gazetar și de conducător de ziar, va consemna următoarele, ca un autentic analist militar, după încheierea bătăliei, în ziarul „Românul”: „*Văd acum deplin că prin această bătălie, armonioasă în planul ei și-n execuția neșovăitoare și exactă, indiferent de ce poate fi mâine, armata noastră și-a câștigat un titlu de glorie.*”⁶² Același autor nota: „*Bătălia de la Mărăști va trece în istoria noastră ca o operă serioasă și solidă de artă militară. Toată dezvoltarea ei a fost prevăzută și s-a executat potrivit planului inițial. Cel din urmă soldat a știut unde să meargă și și-a făcut datoria. Artileria a dovedit o precizie înspăimântătoare. Ofițerii germani prinși, au trebuit să se plece arătându-și toate omagiile lor.*”⁶³ La rândul său, evidențiind și laudând nivelul exemplar în care s-au bătut cu dușmanul militarii din Armata a II-a, generalul Alexandru Averescu, comandantul armatei, făcea următoarea apreciere la adresa luptătorilor săi: „... *Ostași ... v-ați măsurat (forțele - n.n.) cu un dușman care se vedea a fi cel mai tare din lume și care nu cunoștea ce este a da înapoi. Cu avântul vostru uimitor, de la prima izbire, l-ați pus în toată puterea cuvântului pe fugă. Probă sunt miile de prizonieri, numeroase tunuri și enorme cantități de muniții ce au lăsat în mâinile voastre. Puteți fi mândri de această mare izbândă.*”⁶⁴

Dar după Primul Război Mondial, ca o prețuire a modului exemplar în care s-au comportat în timpul bătăliei de la Mărăști regimentele subordonate Armatei a II-a, un mare număr de unități aveau să fie distinse cu ordinul „Mihai Viteazul”. Între acestea s-au numărat și cele două unități care-și aveau garnizoanele în Pitești și în Câmpulung, respectiv Regimentul 4 Argeș și Regimentul 30 Muscel.

⁶¹ *România în anii Primului Război Mondial*, vol. 2, p. 150.

⁶² <http://www.fundatia-averescu.ro/revista/revista9.pdf>

⁶³ Mihail Sadoveanu, *File însângerate. Povestiri și impresii după front*, Iași, 1917, p. 121.

⁶⁴ http://www.armyacademy.ro/e-learning/working/capitol_6.html

În ziarul „The Times” despre victoria de la Mărăști se scria: „*Singurul punct strălucitor în răsărit se găsește în România, unde armata reconstituită atacă viguros frontierele Carpaților, obținând succese apreciabile*”⁶⁵.

Bătălia de la Mărășești – 24 iulie/06 august - 21 august/3 septembrie 1917

Specialiștii noștri militari apreciază, pe baza unor analize complexe, că operația de la Mărășești, ar fi fost cea mai aspră încleștare la care a participat armata română – nu doar în Primul Război Mondial, ci în toate timpurile.

La rândul lor, unii analiști străini au apreciat că respectiva încleștare este considerată „*cea de-a 19-a bătălie decisivă din istoria lumii*”. La modul concret, pe frontul de la Mărășești s-au confruntat, „*pe viață și pe moarte*”, după cum se va consemna în coloanele unor mijloace de presă românești și străine, trupele Armatei a 9-a germane, care dispuneau de forțele a circa 14 divizii, și cele ale Armatei 1 române de infanterie și de cavalerie, care însumau efectivele a cinci – șapte divizii, care numărau peste 30 de regimente de infanterie, cavalerie, artilerie, vânători, grăniceri, pioneri, pontonieri etc. și care însumau aproximativ 170000 de militari.

Raportul de forțe era, evident, în favoarea inamicului, adică de doi la unu. Cu toate acestea, în cele din urmă, aveau să fie victorioase, ca și la Mărăști, trupele române. Luptele propriu-zise au început în cursul nopții de 23 spre 24 iulie. Înainte de declanșarea lor, ilustrul general român Eremia Grigorescu s-a adresat cu aceste cuvinte printr-un ordin de zi, confrăților săi: „*La fapte, generali și soldați! Disprețuiți moartea de care nu s-au temut niciodată strămoșii noștri*”.

Iar pe timpul luptelor propriu-zise, care s-au încheiat după patru săptămâni de zile, ostașii români nu numai că „*n-au disprețuit moartea*”, așa cum le cerea comandantul lor, ci s-au întrecut pe ei prin fapte de arme de excepție, prin eroism legendar și prin jertfe de sânge cum rar se mai întâlniseră până atunci pe frontul românesc în anii Primului Război Mondial. Într-o poezie scrisă în epocă, al cărui autor n-am putut, din păcate, să îl aflăm, se spunea, printre altele: „*Pe văile Moldovei, ca ape revărsate,/ Pornesc Batalioane, divizii, regimente,/ Ce stăvilă gigantic mai poate să oprească,/ Năvalnica pornire, de oaste românească?*”

Pe timpul celor două săptămâni, cât a durat acea „năvalnică pornire” de forțe militare românești, marcate de lupte acerbe în zonele Panciu și Străjescu, Moara Roșie, Moara Albă, Gara Mărășești, Pădurea Răzoare, viile Negroponte și numeroase alte locuri, militarii români s-au comportat nu doar vitejește, ci de-a dreptul legendar. Faptul se va exprima, tot prin versuri, și într-o altă poezie închinată luptătorilor noștri. În care se spune, printre altele: „*Luptăm pe viață și pe*

⁶⁵ „România”, an. 1, nr. 176/31 iulie 1917, p. 1.

moarte./ la Mărășești ca niște lei”, așa cum le ceruse, de altfel, la începutul bătăliei, generalul Eremia Grigorescu.

În această bătălie românii au pierdut 27 650 militari morți, răniți și dispăruți, iar rușii au pierdut 25 650 militari, în timp ce Armata 9 germană a avut pierderi de 60 – 65 000 militari. Multe mii de fii ai României și-au pierdut viețile în timpul desfășurării bătăliei de la Mărășești. Amintim, în această privință, numele unor eroi reprezentativi, precum au fost: colonel Radu Rosetti, Comandantul Regimentului 47/72 Infanterie; căpitanul Ștefan Ștefănescu, din Regimentul 34 Infanterie; căpitanul Ioan Gheorghe Andreescu, din Regimentul 3 Infanterie, căpitanul Grigore Ignat, din Regimentul 51/52 Infanterie; sublocotenent Ecaterina Teodoroiu, din Regimentul 43/59 Infanterie, brigadierul Gheorghe D. Constantin, din Regimentul 4 Cavalerie, fetița erou Maria Ion Zaharia, participantă ca voluntar în sprijinul unor observatori ai unui regiment de artilerie și mulți alții.

Vitejia, eroismul și spiritul de jertfă de care au dat dovadă luptătorii noștri pe timpul desfășurării bătăliei de la Mărășești vor fi oglindite, atât în timpul înfruntărilor, cât și după război, în mod exemplar, în ordine de zi și comunicate de război, prin luări de cuvânt în diferite împrejurări sau prin pagini de carte de către unii autori români celebri. Iată câteva astfel de aprecieri:

„Scumpii mei ostași! Din întunericul ce copleșise văile Șușiței și Siretului și din sângele ce curgea șiroaie la Străjescu și Doaga, s-a înălțat măreț și strălucitor gloria voastră. Eroismul vostru a cutremurat lumea și frumoasele voastre ținuturi au deschis mormintele eroilor din Transilvania și Dobrogea, de la Jiu, Olt, Neajlov, Călugăreni, ca să admire răzbunarea chinului și pângăririi de nouă luni suferite de căminurile, de părinții, soțiile și copiii voștri.” (General Eremia Grigorescu)

„Timp de aproape două săptămâni, cât a ținut bătălia de la Mărășești, soldații noștri au fost neadormiți și neobosiți. Au respins atacuri, s-au bătut cu o energie înfricoșată. Această energie fără seamăn, poate fără precedent în anele războiului de față, este cel mai mare titlu de glorie a oștirii noastre ... Nici gazurile, nici exploziile înfricoșatului bombardament n-au zguduit moralul necăjitului țaran român. Cădeau mulți. Cei rămași, cu buzele strânse și cu ochii crintiți, își înzeceau puterile. Grenada și baioneta lor loveau fără cruțare ... După două săptămâni, inamicul s-a oprit. Și-a lăsat brațele în jos și bărbia în piept cu descurajare găfâind, s-a tras ca o fiară în cotlon, ca să-și lingă rănilor. Mareșalul von Mackensen a privit cu îndoială și tristețe harta și a închis ochii gândindu-se la

catacombele pe care le-a înălțat la Siret. Zece până la douăsprezece divizii germane s-au topit în această bătălie".⁶⁶ (Mihai Sadoveanu)

„Soldatul român care s-a bătut la Mărășești a arătat lumii de ce este capabil acest popor de la Dunăre. Legenda superiorității sufletești a culturii de la Berlin, s-a evaporat în fața sătenilor de la Târgoviște, care au pornit la atac în cămăși ... , creând în jurul lor o atmosferă de vitejie clasică, smulsă parcă din cele mai strălucite pagini ale antichității grecești." (Octavian Goga).

„Viteji au fost flăcării tăi, o Patria mea frumoasă, pretutindeni unde și-au apărât moșia de năvala dușmană, dar nicăieri sufletele lor n-au ars de un foc mai mistuitor ca la Mărășești ... Ca Făt Frumos cu smeul smeilor au luptat lupta dreaptă a vieții și având în ei voința nestrămutată de a învinge sau de a muri, ei au învins, au învins, pentru că a muri nu puteau, căci în sufletele lor era acum puterea tuturor strămoșilor, era viața nemuritoare a casei daco-romane ... Îngenunchiați, voi cei care ați rămas în viață, înaintea măiestriei celor ce au căzut la Mărășești."⁶⁷ (Vasile Pârvan)

La doar câțiva ani de la încheierea Primului Război Mondial și al fâuririi Marii Uniri de la 1 decembrie 1918, pe fostul câmp de bătălie de la Mărășești într-o slava și în memoria eroilor români căzuți la datorie, s-a înălțat cel mai mare, mai impunător și cel mai frumos mausoleu dedicat eroilor noștri. Prin înfățișarea sa, el este considerat a fi, pe plan național și european, o capodoperă monumentală. Pe frontispiciul său sunt înscrise aceste cuvinte: „Întru slava eroilor neamului”.

La câțiva ani de la construirea mausoleului, pe platoul din fața operei comemorative de război, s-au înălțat busturile unor comandanți de excepție ai armatei române și franceze din timpul Primului Război Mondial și al unor eroi români reprezentativi din acea campanie. Este vorba de busturile dedicate următoarelor ilustre și strălucite personaje: mareșalii Alexandru Averescu și Constantin Prezan, generalii Eremia Grigorescu, Constantin Cristescu, Gheorghe Mărdărescu și Henric Cihoschi, generalul francez Henri Berthelot, generalul erou Ion Dragalina, căpitanului erou Grigore Ignat și sublocotenentului erou Ecaterina Teodoroiu. Toate aceste însemne memoriale aveau să dea o nouă strălucire mausoleului de la Mărășești.

Bătălia de la Oituz – 26 iulie/8 august - 9 august/22 august 1917

Această amplă și aprigă operație de apărare încheie în mod strălucit „triumghiul de foc” din vara fierbinte a anului 1917. Dar înainte de a vorbi pe scurt despre ea, se cuvine să semnalăm faptul că trecătoarea de la Oituz fusese și cu un

⁶⁶ Colectiv, *Patrie, Oștire, Eroism*, Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, București, 2010, p.123.

⁶⁷ Ibidem, p. 90.

an înainte un autentic câmp de luptă. De două ori în luna octombrie 1916 și o dată în luna noiembrie a aceluiași an. În toate cele trei situații, trupele inamice au încercat cu disperare să-și deschidă drum liber prin trecătoare și să pătrundă în Moldova lui Ștefan cel Mare și a românilor. Dar n-au izbutit. Pentru că, în calea lor, s-au aflat ca un zid de stâncă de netrecut, bravele trupe române, ele au ridicat în calea trupelor adverse, cu tunurile, cu puștile și cu trupurile lor acel zid de netrecut. Pe timpul acelor încleștări dramatice, care au durat nu ceasuri, ci zile la rând, s-au comportat eroic militarii regimentelor Diviziei 15 infanterie comandată atunci de către generalul Eremia Grigorescu. Cu o vitejie exemplară, ostașii români au înscris, atunci și acolo, cu litere de sânge și de foc, deviza eroică sau deviza jurământ „*Pe aici nu se trece!*”, deviza care va deveni apoi mod de afirmare, de comportare și de conduită al trupelor noastre în luptele din vara anului 1917. Celui care comandase trupele române în timpul luptelor de la Oituz din toamna anului 1916, adică generalului Eremia Grigorescu, i s-a închinat după război o poezie în ale căror versuri înflăcărâte va fi denumit „*neadormit străjer*”, iar marea unitate pe care a comandat-o va primi denumirea de „*Divizia de fier*”. Pentru că, din păcate, acea poezie a cam fost dată uitării, noi ne-am decis să cităm și din ea câteva versuri: „*Privește sus pe stâncă, neadormit străjer,/ El care reprezintă Divizia de fier/ Nemită să oprească oștiri înfometate,/ Din pieptul lui ridică, zid aprig de cetate,/ De veacuri stă acolo,/ Nici gloanțe, nici obuz,/ Nu poate să-l clinească,/ Lozincă-i la Oituz*”.

În luptele de la Oituz din vara anului 1917, au acționat cu deviza eroică în sufletele lor, în principal, militarii români din Diviziile 6, 7 și 8 Infanterie, care făceau parte din Armata a II-a, comandată de către generalul Alexandru Averescu. Ei s-au înfruntat cu dușmanul tot „*pe viață și pe moarte*”, ca și la Mărăști și Mărășești. Forțele dușmane erau reprezentate, în principal, de Diviziile 70 și 71 Infanterie (austro-ungară), Divizia 117 Infanterie (germană) și Divizia 8 Cavalerie (austro-ungară) etc. Raportul de forțe era, ca și pe timpul bătăliilor de la Mărășești, net favorabil inamicului. Dar românii aveau o altfel de superioritate, adică etică și morală, determinate de faptul că ei luptau pentru o cauză dreaptă și nobilă și anume: apărarea țării, a statalității și a gloriei străbune. Ca urmare a acestor superiorități de ordin moral și etic, în luptele ce se vor desfășura în zonele Văii Oituzului, Slănicului și Trotușului, cu precădere în zonele consemnate pe hărțile militare ale timpului sub denumirile Mănăstirea Cașin, Cireșoia, Cașna, Măgura, Vrânceanu, Cuprianu, Rupturile, Râpa Roșie, Poiana lui Boboc, Sticlăria, pârâul Doftana, Fata Moartă și altele, trupele române vor fi, până la urmă, victorioase. Dar cu prețul unor pierderi umane de-a dreptul dramatice. Potrivit celor consemnate în unele statistici militare întocmite de către specialiștii noștri după încheierea Primului Război Mondial, pe timpul bătăliei de la Oituz, din vara anului 1917,

efectivele armatei române s-au redus cu peste 12.350 de luptători și anume: 1800 militari morți, 4850 răniți și circa 5700 de militari dați dispăruți.

Pe timpul desfășurării bătăliilor de la Oituz din toamna anului 1917, și-au înscris numele în cartea noastră de istorie printre mulți alții și următorii eroi: sublocotenentul Xenofan Obreja; locotenentul Mihai Focșeneanu; caporalul Constantin Mușat, din Regimentul 9 vânători, intrat în istorie sub denumirea de grenadierul Mușat; căpitanul Paul Berge, din Regimentul 16 Suceava; căpitanul Nicolai Vulturescu și foarte mulți alți eroi cunoscuți. Numele tuturor acestor eroi, ca de altfel și a celor căzuți la datorie în timpul bătăliilor de la Mărăști și Mărășești, se află înscrise pe mausoleele sau pe monumentele ce s-au înălțat după război în cele trei localități care desemnează „*Triunghiul de foc Mărăști, Mărășești, Oituz*”.

În legătură cu acest fapt, îi informăm pe cei interesați, că pe plăcile de marmură ale mausoleului de la Mărășești sunt înscrise numele a circa 1000 de eroi, ei fiind consemnați pe regimente sau pe alte formațiuni militare. Numele acestora sunt consemnate cu gradele avute și cu denumirile unităților din care ei au făcut parte. În sfârșit pe un monument simplu sau pe o altă operă comemorativă de război care înobilează localitatea Oituz, sunt înscrise, în ordine alfabetică și numele a peste 170 de eroi.

Vom încheia evocarea noastră privitoare la Bătălia de la Oituz, cu citarea unor extrase consemnate fie în comunicate de război, din epocă, fie în unele cărți de istorie de referință care s-au publicat după încheierea conflagrației mondiale: „*În Văile Oituzului și Slănicului, faptele de avânt și eroism pe care le-au săvârșit trupele noastre în cursul grelelor lupte din ultimele zile, întrec orice închipuire. Fără să șovăie, ele au rezistat celui mai intensiv bombardament de artilerie dezvoltat vreodată, iar atacurile în masă date cu extremă violență de trupele bavareze și germane, s-au lovit de vitejia soldaților noștri, care, deși inferiori numericește, au luptat cu o îndârjire fără seamăn*” (din comunicatul făcut de către Marele Cartier General Român, în ziua de 31 iulie 1917); „*În luptele de la Oituz, cu toată lipsa de munițiuni, aproape fără sprijin de artilerie, grănicerii (români – n.n.) au arătat tuturor infanteriștilor din lume că o baionetă chiar frântă este de temut când este mână de mâna unor oameni hotărâți*” (dintr-un comunicat făcut în anul 1917 de către generalul francez Berthelot, șeful Misiunii Militare Franceze din România); „*Bătălia de la Oituz ... e o izbândă a puterii de rezistență a soldatului român. În strânsă legătură cu bătălia de la Mărășești, ea a reușit să zădărnicească marele plan strategic al dușmanului, a salvat Moldova de catastrofa invaziei și ocupației inamice și a adus o consacrare gloriei Oituzului*”⁶⁸ (extras

⁶⁸ Agrigoroaiei Ion, Buruiană Ovidiu, *România în relațiile internaționale din perioada 1914-1920*, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Istorie, 2014-2015, p.21.

dintr-o carte de istorie semnată de către Constantin Kirițescu); „*Exprimați comandantului suprem român via mea admirație pentru proba măreață dată de trupele române în regiunile Mărășești, Mărăști și Oituz ... Armata italiană urmărește cu frățescă simpatie strălucitele acțiuni ale soldaților români, demni coborâtori ai victorioșilor cuceritori ai Plevnei*”⁶⁹ (extras din telegrama adresată de către generalul italian Luigi Cadorna, comandantul armatei italiene confratelui său care se afla în fruntea armatei române după încheierea bătăliei de la Oituz). După victoria de la Mărăști, ministrul de război francez Paul Painlevé scria în telegrama trimisă omologului său român: „*Armata franceză a aflat cu bucurie despre frumoasele succese ale armatei române. Rog transmiteți felicitările cele mai călduroase și urările cele mai vii ale soldaților francezi către frații lor de arme*”.⁷⁰

Comandantul trupelor rusești de pe Frontul român scria în ziua de 15 august 1917: „*Sunt plin de admirație pentru eroismul trupelor române și felicit comandantul (român – n.n.), ofițerii și soldații tuturor unităților, pentru felul strălucit în care au respins ofensiva inamicului*”⁷¹.

Apreciem că oprirea ofensivei Puterilor Centrale pe frontul românesc, victoriile de la Mărăști, Mărășești și Oituz au reprezentat primul pas și poate cel mai însemnat, făcut prin jertfa ostașilor români pe altarul Marii Uniri.

BIBLIOGRAFIE

- *** *Declarația comună a Summitului Uniunii Europene*, Roma, 25 martie 2017;
 DIACONU F., *Război clasic-limitat și război total*, Editura Universității din București, București, 2006;
 KOTTER J., COHEN D., *Inima schimbării*, Editura Meteor Press, București, 2008;
 KOTTER J., *Forța schimbării*, Editura Publica, București, 2009;
 PETERS J.T., WATERMAN H.R., *În căutarea excelenței*, Editura Meteor press, București, 2011;
 RAQUIN B., *Marile manipulări din epoca modernă*, Editura ProEditură și Tipografie, București, 2007;
 Revista Foreign Policy România, anii 2016, 2017.

⁶⁹ *România în anii Primului Război Mondial*, vol. 2, p. 373..

⁷⁰ Ziarul „*România*”, an. I, nr. 165 din 20 iulie 1917, p.1.

⁷¹ Agrigoroaiei Ion, Buruiană Ovidiu, *Op. cit.*, p. 21.